

Боряна Петкова, 220cm, видео, 2018
Boryana Petkova, 220 cm, video, 2018

Боряна Петкова е родена през 1985 в София.
През 2011 завършва Националната Художествена Академия в София, а през 2015 Академията за изящни изкуства във Валенсиен (Франция).
В момента живее и работи в Париж.

Избрани изложби от последните години: 2018 L'arbre de Darwin, FRAC Limousin, Франция, 2018 Писано(не)казано, Contemporary space, Варна, България, 2017 Биенале Мюлуз, Mulhouse, Франция, 2017 Let them draw, галерия Сариев, Пловдив, България, 2017 Изложба на съвременна рисунка 6b, Saint Denis, Франция, 2016 Изложба на номинираните артисти за наградата за съвременно изкуство БАЗА, СГХГ, София, България, 2016 Изложба nés/remix с фотографа Филип Базан, галерия Le Corridor, в Cité Internationale des Arts, Париж, Франция, 2016 Salon de dessin in situ, галерия Linz, Париж, Франция, 2016 Биенале за съвременно изкуство Cachan, Франция, 2015 Изложба АЗ, център за изкуство Juvenal, Белгия, 2015 изложба на номинираните артисти за награда на фондация Pierre David-Weill, Френския институт, Академия за изящни изкуства в Париж

Номинации/Награди

2017 Лауреат Биенале Мюлуз, Франция
2016 Номинация за наградата за съвременно изкуство БАЗА
2015 Трета награда на фондация Pierre David-Weill, Френския институт, Академия за изящни изкуства в Париж, Франция
2013 Награда COW International design festival, категория Илюстрация, Украйна

Андре Сер-Милан (1965) е композитор. Проектира музикални композиции като разчитането на нашия съвременен свят и човешкото състояние в контекста на разбиране на смисъла и възможностите на нашето време, като полезен потенциал за споделено бъдеще. Неговите композиции взаимодействат с други художествени форми – пърформанс, танц, театър, инсталации, филми. Ползва нови технологии и традиционните инструменти. През 2006 е носител на награда от SACEM. През 2003 и 2005 получава "Grand Prix" и "Heart stroke" на "Academy Charles Cros". Носител е на наградата "Villa Medicis Hors les Murs" на Френския институт. Има награда за инструментална композиция с електроакустична и компютърна музика в класа Manoury на Лионската консерватория. Художествен директор е на асоциацията C.R.E.A. Сътрудничи на Art zoyd. Член на "Futurs Composés". Ръководител на композиционния отдел на Реймската консерватория. Член на SACEM и SACD.

Boryana Petkova is born in 1985 in Sofia.
In 2011 she graduated from the National Academy of Arts in Sofia and in 2015 the Academy of Fine Arts in Valenciennes (France).
Currently she lives and works in Paris.

Selected exhibitions of recent years: 2018 L'arbre de Darwin, FRAC Limousin, France, 2018 Written (not) Said, Contemporary space, Varna, Bulgaria, 2017 Biennial Mulhouse, France, 2017 Let them draw, Sariev gallery, Plovdiv, Bulgaria, 2017 Exhibition of contemporary drawing 6b, Saint Denis, France, 2016 Exhibition of artists nominated for the Contemporary Art BAZA Award, Sofia Art Gallery, Sofia, Bulgaria, 2016 Exhibition nés/remix with photographer Philippe Bazin, Le Corridor Gallery in Cité Internationale des Arts, Paris, France, 2016 Salon de dessin in situ, Linz Gallery, Paris, France, 2016 Biennial for Contemporary Art Cachan, France, 2015 Exhibition A3, Juvenal Art Center, Belgium, 2015 exhibition of award-winning artists for the Pierre David-Weill Foundation Award, French Institute, Academy of Fine Arts in Paris

Nominations / Awards

2017 prize winner of Biennial Mulhouse, France
2016 nominated for the Contemporary Art BAZA Award
2015 Third Prize of the Pierre David-Weill Foundation, French Institute, Academy of Fine Arts in Paris, France
2013 COW Award International design festival, Illustration category, Ukraine

André Serre-Milan (1965) – composer, artistic director - designs musical composition as a reading of our contemporary world and the "human condition" : understanding sense and potential of our time, and transcribing its music into useful evidence for a shared and softened future. With this attitude, his compositions led him to interact with other cultures and arts forms to realize concerts, shows (including dance, theater, visual arts), multimedia performances, installations, records and films productions. New technologies are part of its instrumentation, as well as traditional instruments. Featured at the International Rostrum of composers 2006-UNESCO (production for voice and orchestra of Radio France), SACEM 2006 price for educational score, "Grand Prix" and "Heart stroke" in 2003 and 2005 of the "Academy Charles Cros", Award Winner "Villa Medicis Hors les Murs / FRENCH INSTITUT". Price of instrumental composition, electroacoustic and computer music in class Manoury the Lyons Conservatory. Artistic Director of C.R.E.A. Association, head of the composition department of the reims conservatory, art collaborator of art zoyd (cross-border center of musical creation and production), member of "Futurs Composés" / National Network of musical creation, member of the SACEM and SACD.

H220cm

27.07- 26.08.2018

Боряна Петкова
с участието на Андре Сер-Милан

Boryana Petkova
with the support of André Serre-Milan

H220cm

Куратор : Ирина Баткова

Най-лаконичното описание на рисунката като процес е оставяне на следа с избран от художника инструмент върху определен за артистичната намеса материал. Рисунката е най-краткия и бърз начин за визуализация на идеите и в този смисъл спонтанната реакция, водеща до появата на линиите върху рисуващия повърхност, както и непреднамерения жест се запечатват директно в крайния резултат. Американската антроположка Елен Десаниек формулира правенето на изкуство като „способност да се оформя и по този начин да се упражнява някаква степен на контрол върху непривлекателния материал от ежедневието". Рисуването за Боряна Петкова е акт на осмисляне на света, а не артистична практика с определена медия. Тя документира процеса на рисуване от различни гледни точки – физическото движение на ръката, взаимодействието с архитектурата и нейните повърхности, звуците, които произвежда рисуващия и производните на тези звуци музика или компютърно моделирани триизмерни форми, спецификата на наблюдението при рисуване или накратко Боряна анализира способността на линията да следва движението на мисълта. В едно свое проучване британският антрополог Тим Инголд представя развитието на идеята за линията през индианските системи на комуникация чрез нишките в тъканите и кипусите, древната керамика, австралийското аборигенско изкуство, географските карти, нотното писмо, писмеността и калиграфията, схемите на връзки, с които си служат научните изследвания и генеалогията и пр. В заключение една от неговите констатации е, че, фрагментираната постмодерна линия не преминава постепенно от една дестинация към друга, а от една точка на разкъсване до друга. Тези точки не са местоположения, а измествания - обръкани сегменти."Ръката, която държи молива в работите на Боряна не просто нанася линии по бялата плоскост, тя изследва територии, създава пътеки, осмисля повърхности, оставя следи от работа в ограничени пространства, следи, описващи емоционални състояния, следи на непосредствени реакции към физическата среда, следи от усилието да се преодоляват граници.

В новия проект, създаден за пространството на галерия +359, Боряна ориентира работата си около особеностите на архитектурата на водната кула, в чиито център стои колона, която е гръбнакът на съоръжението. Движението в сградата се осъществява по спираловидна стълба, която обикаля този гръбнак достигайки неговата най-висока точка, където е ситуиран резервоарът за вода. За да се обходи цялото пространство от върха на кулата трябва да се слезе по друга стълба за да се достигне последното помещение – това на резервоара. Рисунките на Боряна Петкова следват този дефиниран от архитектурната среда ритъм, те синтезират визуално как се развива семантиката на идеята за човешкия стремеж нагоре – от изначалното усилие тялото да се държи изправено до метафоричния и еквивалент, описващ личния житейски път на изкачване по вертикала, по която след всяка достигната точка следва движение надолу, докато бъде достигната началната точка за ново изкачване. Линиите, които описват това движение на пръв поглед изглеждат хаотични и необуздани, но в начина, по който са нанесени върху стените е запечатан персоналният екзистенциален опит на рисуващия. Боряна Петкова представя една безкрайна диаграма от върхове и спадове, която, освен физическо пространство, обхваща и значителен сегмент от физическо време. Рефлексията върху личната история е свързана с личната памет, а тя не е надежден източник на обективна информация. Затова, потъвайки в тези линеарни маршрути, Боряна проследява възможността за възстановяване на липсващи връзки между отломките на спомените, или разсъждава върху причината за тяхната загуба, в контекста на един все по-фрагментарно обособяващ се свят, със средствата на изкуството. А то, според Жил Делюз, „е най-директното интензифициране на резонанс и дисонанс между телата и космоса, между една среда или ритъм и друга." В този смисъл Делюз вижда философията, която може да предложи изкуството „не в теорията на изкуството, в измислянето на неговите мълчаливи или неразвити концепции, но в това каква част споделя философията и изкуството – тяхната корозия в хаоса, способността им да яхнат вълните на една вибрационна вселена без направление или цел – накратко, способността им да разширят вселената посредством възможност нейният потенциал да се случи по друг начин, да бъде очертан чрез концепции и въздействия."* Визуалният резултат от интервенцията на Боряна по стените на водната кула съчетана със саунд инсталацията, създадена в колаборация с Андре Сер Милан, се фокусира едновременно върху естественото човешко желание за контрол върху заобикалящата ни жизнена среда чрез затварянето и в границите на нашите установени представи за нея, както и върху идеята, колко илюзорни и несигурни са тези граници, съответно и нашата възможност да различаваме на съществуване в комфортна зона от установени понятия, които задават посока на стабилност и равновесие в житейския ни път и конституират един персонален микросвят, който не подлежи на съмнение. Саунд инсталацията *Вертикални стъпки* подсилва това усещане с неравномерния звук на стъпки, конструиран по метода на октофонията, регистриращи движението на Боряна нагоре и надолу по стълбите на кулата в момент на работа върху изложбата, улавяйки чрез звука освен физическото усилие свързано с движението и различни емоционални състояния на движещия се, които се сливат така че за слушателя вече не е ясно дали посоката на движение е нагоре или надолу.

Lines :A brief history, Tim Ingold, First Published 2007 by Routledge

*Chaos, Territory, Art Deleuze and the Framing of the Earth, Elizabeth Grosz, Columbia University Press New York

H220cm

Curated by Irina Batkova

The most laconic description of the drawing as a process is to leave a trace with a tool selected by the artist on a material specified for the artistic intervention. The drawing is the shortest and quickest way to visualize ideas, and in this sense the spontaneous reaction leading to the appearance of lines on the drawing surface as well as the unintentional gesture are sealed directly into the final result. The American anthropologist, Ellen Dissanayake phrases art making as “the ability to shape and thereby exert some measure of control over the untidy material of everyday life". For Boryana Petkova, drawing is an act of rationalization of the world and not an artistic practice with a certain media. She documents the process of drawing from different points of view - the physical movement of the hand, the interaction with architecture and its surfaces, the sounds produced by the graphic and the derivatives of these sounds like music or computer modelled three-dimensional shapes, the specifics of observation in drawing, or briefly, Boryana analyses the line's ability to follow the movement of thought. In one of his studies, the British anthropologist, Tim Ingold presents the development of the notion of the line through Indian communication systems, through threads in the fabric and kipu, ancient ceramics, the Australian Aboriginal art, geographic maps, musical notation, the writing system and calligraphy, the schemes of relationships employed in scientific research and genealogy, etc. In conclusion, one of his findings is that "the fragmented postmodern line does not move progressively from one destination to another, but from one point of rupture to another. These points are not locations but dislocations, segments out of joint." The hand that holds the pencil in Boryana's works does not just lay lines on the white surface, it explores territories, creates paths, makes sense of surfaces, leaves traces of work in confined spaces, traces describing emotional states, traces of immediate reactions to the physical environment, of the effort to overcome borders.

In the new project, created for the space of Gallery +359, Boryana has focused her work on the peculiarities of the architecture of the building of the water tower, where in the centre stands a column, which is the backbone of the facility. The movement in the building takes place on a spiral stairway that runs around this backbone reaching its highest point where the water tank is located. In order to walk through the entire space from the top of the tower, it is necessary to go down another stairway to reach the last room - that of the tank. Boryana Petkova's drawings follow this rhythm defined by the architectural environment; they visually synthesize how the semantics of the idea of human drive to move up unfolds. From the initial effort to keep the body upright to the metaphorical equivalent, describing the personal life course of vertical ascent, where after each point reached follows a descent to the starting point for a new ascent. At first sight, the lines that describe this movement seem chaotic and unrestrained, but in the way they are applied to the walls is sealed the artist's personal experience. Boryana Petkova presents an endless chart of ups and downs that, besides physical space, covers also a significant segment of physical time. Reflection on the personal story is related to personal memory, which is not a reliable source of objective information. Therefore, by sinking into these linear routes, by means of art Boryana tracks the possibility of restoring missing links between the debris of memories or reflects on the cause of their loss in the context of an increasingly fragmented world. And art, according to Gilles Deleuze "is the most direct intensification of resonance and dissonance between bodies and space, between one medium or rhythm and another." In this sense, Deleuze sees the philosophy that art can offer "not in the theory of art, in the fabrication of its silent or underdeveloped concepts, but in the part that philosophy and art share - their corrosion in chaos, their ability to ride the waves of one a vibrational universe without direction or purpose - in brief, their ability to expand the universe by allowing its potential to happen in another way, to be outlined by concepts and impacts."* The visual result of Boryana's intervention on the walls of the water tower combined with the sound installation created in collaboration with André Serre-Milan focuses both on the natural human desire to control our surrounding living environment by enclosing it within the boundaries of our established perceptions thereof, as well as on how illusory and uncertain these boundaries are, and respectively, our ability to rely on the existence in a comfort zone of established concepts that set the direction of stability and balance in our life course, constituting a personal micro-world that is beyond doubt. The sound installation *Vertical Steps* enhances this sensation with the uneven sound of steps structured by the method of octophony. It registers Boryana's movement up and down the stairs of the tower during her work on the exhibition, capturing through the sounds not only the physical effort associated with the movement, but also the various emotional states of the one who moves, and these sounds merge so that it is no longer clear for the listener whether the direction of movement is up or down.

Lines :A brief history, Tim Ingold, First Published 2007 by Routledge

*Chaos, Territory, Art Deleuze and the Framing of the Earth, Elizabeth Grosz, Columbia University Press New York

Боряна Петкова, Up/Down перформативна рисунка, детайл, 2018

Boryana Petkova, Up/Down, performative drawing, detail, 2018 ▶

Formatting the absence

Проектът представя автори, които моделират изложбеното пространство не само чрез обектите, които представят комуникационните им стратегии, но и чрез тяхната липса, разсъждавайки върху връзките между визуално и смислово съдържание. Така създадените паузи в експозициите задават определени параметри на възприятие и провокират внимателно осмисляне на концепции ситуирани в специфичното архитектурно пространство на сграда, построена да съхранява огромен, но вече празен резервоар за вода.

The project presents authors who model the exhibition space not only through the objects that represent their communication strategies but also through the lack thereof, reflecting on the links between visual and notional/semantic content. The so-created 'breaks' in the expositions set certain perceptual parameters and provoke a careful reflection of concepts located in the specific architectural space of a building built to store a huge, but already empty water tank.

www.plus359gallery.com